

УПРАВЛІННЯ ІННОВАЦІЙНИМ РОЗВИТКОМ ПРОМИСЛОВИХ ПІДПРИЄМСТВ УКРАЇНИ

INNOVATIVE DEVELOPMENT MANAGEMENT OF INDUSTRIAL ENTERPRISES IN UKRAINE

УДК 338.36

Шепель Н.Г.

к.е.н., доцент
Дніпровський державний
технічний університет

Сафронова М.О.

магістр
Дніпровський державний
технічний університет

Стаття присвячена дослідженню інноваційного розвитку вітчизняних промислових підприємств. Здійснено аналіз інноваційної активності промислових підприємств та показників інноваційного розвитку України. Наголошується на необхідності зростання ролі управління інноваційним розвитком вітчизняних промислових підприємств.

Ключові слова: інноваційна діяльність, інноваційний розвиток, промислові підприємства, управління, конкурентоспроможність.

Статья посвящена исследованию инновационного развития отечественных промышленных предприятий. Осуществлен анализ инновационной активности промышленных предприятий и показателей инновационного развития Украины. Отмечается

необходимость роста роли управления инновационным развитием отечественных промышленных предприятий.

Ключевые слова: инновационная деятельность, инновационное развитие, промышленные предприятия, конкурентоспособность.

The article is devoted to the research of the innovative development of domestic industrial enterprises. The analysis of the innovative activity of industrial enterprises and indices of innovative development of Ukraine is carried out. It is emphasized on the need to increase the role of management of the innovative development of domestic industrial enterprises.

Key words: innovative activity, innovation development, industrial enterprises, management, competitiveness.

Постановка проблеми. Необхідною передумовою досягнення стратегічної конкурентної переваги компанії, в умовах динамічного розвитку економіки, є впровадження нових наукомістких технологій виробництва, створення нових продуктів. Данні обставини потребують дослідження взаємозв'язку між науково-технічним прогресом і змістом методів управління інноваційним розвитком підприємств.

На більшості підприємств для освоєння інновацій виділяється недостатньо ресурсів, тому що інноваційна стратегія вважається додатковою і не визначається, як основна. З цієї причини потенціал нових технологій використовується не в повному обсязі, що спричиняє технологічне відставання підприємств [1]. Тому важливою складовою процесу управління на сучасних підприємствах стає ефективне управління інноваційним розвитком підприємства.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Важлива роль у дослідженні даної проблеми належить таким відомим вченим, як: К. Багриновський, П. Бубенко, В. Геєць, В. Семиноженко, А. Князевич, Л. Лігоненко, Л. Федулова та інші [2–5, 11, 12].

Однак, незважаючи на існування значної кількості досліджень у галузі управління інноваційною діяльністю підприємств, низка питань, пов'язаних з вивченням впливу розвитку інноваційної діяльності на розвиток підприємства та економіки загалом, залишаються недостатньо дослідженими.

Постановка завдання. Метою статті є оцінка стану інноваційної діяльності промислових підприємств України, його впливу на конкурентоспроможність країни та обґрунтування потреби виокремлення управління інноваційним розвитком підприємства як основного чинника розвитку підприємства та економіки країни загалом.

Виклад основного матеріалу дослідження.

Оцінка соціально-економічних показників розвитку промисловості показав досить суттєве їх погіршення протягом останніх років. Так, якщо індекс промислової продукції (% до попереднього року) у 2010–2011 рр. показував значні темпи зростання після кризового періоду 2009 р., то у 2012–2015 рр. відбувалося його щорічне падіння і лише в 2016 році – незначне зростання. Частка промислового виробництва у ВВП країни теж зменшилася (з 22,6% у 2010 р. до 20,5% у 2016 р.) [6–8].

Однією з головних проблем галузі є високий рівень зносу основних фондів, який досяг майже 80% рівня і стрімко зростає щороку в усіх секторах промисловості, і перспективи оновлення якого практично відсутні, а саме: у добувній промисловості та розроблення кар'єрів – ступінь зносу збільшився більш, ніж 10%; у переробній промисловості – 9,0%. Як наслідок, промислова галузь України є низькорентабельною з високим рівнем фондоємності і негативною тенденцією змін.

Відсутність позитивних зрушень у промисловості України нерозривно пов'язана із тривалим процесом скорочення індексу капітальних інвестицій, який із поступового щорічного збільшення темпів після кризового періоду (2008–2009 рр.) переріс у значне падіння протягом останніх років [6–8].

Експерти Всесвітнього економічного форуму (ВЕФ) зазначають, що більшість найбільш конкурентоздатних економік фокусується на відкритості ринків, технологіях та інноваціях. ВЕФ постійно модернізує методологію розрахунку індексу конкурентоспроможності. У 2016 році ВЕФ поділився оновленою методологією, за якою аналізуватимуть конкурентоспроможність країн. Модернізо-

ваний індекс враховуватиме вплив технологій на бізнес-ландшафт, велика увага приділятиметься адаптивності ринків та інститутів країн до нових викликів. З'явиться окрема складова, яка оцінюватиме поточні та майбутні навички робочої сили. Здатність до інновацій в оновленому індексі розглядатиметься, як екосистема, що не просто виробляє наукові знання, а й надає можливість всім галузям та суспільству загалом бути більш гнучкими і відкритими для ідей та бізнес-моделей.

Для оцінки рівня конкурентоспроможності вітчизняних промислових підприємств на світовому ринку скористаємося даними щодо експорту та імпорту. За даними Держкомстату України основу товарної структури українського експорту складали чорні метали та вироби з них – 25,9% в 2015 р. та 24,1% – в 2016 р., мінеральних продуктів, у тому числі нафти та продуктів її перегонки – 7,5% та 7,1% відповідно, тоді як експорт машини, устаткування та транспортних засобів склав 9,4%, та 8,2% відповідно. При цьому імпорт машини, устаткування та транспортних засобів склав 19,3%, та 25,6% відповідно [6]. Наведені дані свідчать, що значну частку експорту України займає сировина, тоді як продукція високотехнологічних галузей переважно імпортується. Це свідчить про досить низький рівень конкурентоспроможності вітчизняної економіки. Україна продовжує залишатись «сировинним придатком» країн з розвинутою економікою.

У рейтингу глобальної конкурентоспроможності Україна займає досить низьку позицію: 76 місце за 2014–2015 рр.; 79 місце за 2015–2016 рр. А за результатами 2016–2017 рр. (*The Global Competitiveness Index*), Україна посіла 85-е місце серед 138 країн світу, втративши за рік шість позицій. Так, якщо ще в 2015 році вона належала до другої групи – економік, що ефективно розвиваються, то тепер її розташували між першою і другою групами (від екстенсивного розвитку – до ефективного). Як відзначають автори дослідження, критерієм віднесення країни до тієї або іншої групи є величина ВВП на душу населення, а оскільки в 2016 році в Україні він складав менше 3000 доларів на рік (порогове значення для другої групи країн), Україна автоматично пішла в перехідну стадію. Це обумовлено низьким розвитком ринку технологій та інновацій, украї складною ситуацією у сфері захисту інтелектуальної власності [9].

Статистичні дані України вказують на досить низький рівень інноваційної активності промислових підприємств України. Упродовж 2014–2016 рр. питома вага інноваційно активних підприємств становила в середньому 18,4%. Частка інноваційної продукції серед реалізованої промисловими підприємствами – 2,0%. Фінансування наукових досліджень та інноваційної діяльності як на рівні держави, так і на рівні підприємства залишається недостатнім. Із загальної кількості обстежених під-

приємств 5,0% займалися технологічними інноваціями (продуктові та/або процесові), 6,6% – нетехнологічними (організаційні та/або маркетингові), 6,8% – технологічними та нетехнологічними інноваціями [6].

На сучасному етапі економічного розвитку України необхідним є підвищення ролі інноваційної економіки та високих технологій. Автори дослідження глобального інноваційного індексу (ГІІ), яке проводить Корнельський університет, школа бізнесу INSEAD і Всесвітня організація інтелектуальної власності вважають, що успішність економіки залежить від наявності інноваційного потенціалу та умов його реалізації.

Глобальний індекс інновацій включає понад 80 показників, що детально описують інноваційний розвиток країн світу. Всі показники розділені на вхідні і вихідні під-індекси. Показники вхідного під-індексу (Innovation Input) характеризують наявні ресурси та умови проведення інновацій. Показники вихідного під-індексу (Innovation Output) оцінюють ступінь реалізації інноваційного потенціалу. Глобальний індекс інновацій розраховується, як середнє арифметичне вихідного та вхідного під-індексів, а індекс ефективності інновацій – як їх співвідношення [5].

У 2014 р. дослідження охоплювало 143 країни. Рейтинг країн світу за оцінками їх інноваційного розвитку очолювала Швейцарія, за нею слідувала Великобританія, Швеція та Фінляндія. Україна в цьому рейтингу займала 63 місце [10]. Найнижчу оцінку отримали такі субіндекси: можливості та умови залучення інвестицій – 127 місце, стан бізнес-середовища – 122 місце, ступінь розбудови інфраструктури – 110 місце, інтенсивність інноваційних зв'язків (у тому числі рівень розвитку кластерів та інтеграційна взаємодія науки, освіти та виробництва) – 105 місце. А в 2015р. Україна в рейтингу посіла 64 місце (-1 сходинка). Позиції нашої країни, що отримали найнижчу оцінку: інститути – 98 місце; інфраструктура – 112; ринковий досвід – 89.

У 2016 році Україна піднялася на 8 позицій, посівши 56 місто, розташувавшись між Монголією і Бахрейном, які займають 55 і 57 місця відповідно. У групі країн з доходом нижче середнього, куди входить наша країна, вона посіла друге місце після сусідньої Молдови. У регіоні «Європа» Україна на 34 місці з 39.

Найбільш слабкими критеріями в Індексі інновацій для України є «Політична стабільність і безпека» (125 місце з 128), «Легкість вирішення питань банкрутства» (113 – позаду Гондурасу і Ірану), «Політичне середовище» (123), «ВВП на одиницю використуваної енергії» (115 місце). Також слабким місцем є категорія «Інвестиції», де наша країна зайняла 77 місце в індикаторі «Простота захисту міноритарних акціонерів», 76 – в категорії «Ринко-

вої капіталізації» національних компаній. За індикатором «Кількість венчурних інвестицій» на мільярд доларів ВВП Україна посідає 42 місце.

При цьому у рейтингу ефективності інновацій, тобто співвідношенні вихідного під-індексу до вхідного Україна займає 12 позицію. Основні показники, що формують глобальний інноваційний індекс, та їх динаміку за останні роки для України представлено в табл. 1.

Як видно з таблиці, значення ГІІ для України протягом останніх років залишається на досить низькому рівні (35–36 балів зі 100 можливих), хоча й проглядається незначна позитивна динаміка. Якщо ж аналізувати основні складові ГІІ, то бачимо, що найбільш слабкими сторонами України є її інституційне середовище (101 місце), зокрема, політичне середовище, ефективність уряду, економічне середовище; інфраструктура; розвиток ринку та бізнесу (75 та 73 місце відповідно), а також результати творчої діяльності (58 місце). Серед сильних сторін України слід назвати людський капітал (40 місце) та отримані знання і технології (33 місце). Необхідно також відзначити досить високий рівень індексу ефективності інновацій, що вказує на рівновагу між інноваційним потенціалом країни та умовами його реалізації.

Отже, очевидно є нерівномірність і дисбаланс у розвитку різних складових національної інноваційної системи: все, що стосується людських ресурсів (освіченості, наявності кваліфікованих кадрів, ринку праці, патентної активності), залишається на відносно високому рівні; водночас інституційна та організаційна складові, регуляторне середовище, залучення компаній до інноваційних процесів мало сприяють інноваційному розвитку економіки [11; 12].

Тобто, у промисловій галузі України все ж таки є необхідні ресурси та можливості для збереження і нарощування потенціалу, просування і реалізації інноваційних програм, тобто всього того, що

необхідно для виробництва якісної та конкурентоспроможної продукції, що неодмінно призведе до підвищення конкурентоспроможності всієї промислової галузі.

Міжнародні дослідження інноваційного розвитку свідчать, що Україна, маючи значний потенціал у галузі нових технологій, проектно-конструкторських розробок зі світовим рівнем конкурентоспроможності, а, найважливіше, людський капітал, використовує його недостатньо. Це пов'язано головним чином з недоліками системи державного регулювання, нормативно-правової бази, низьким рівнем розвитку бізнес-середовища та ринку технологій.

Досвід Китаю, який входить у Топ-25 інноваційних країн світу, підтверджує ключову роль державного стимулювання розвитку науки і технологій. Ця країна, маючи комуністичне минуле і вдалу комбінацію соціалізму та комунізму сьогодні, стала могутнім конкурентом для розвинутих країн Західної Європи та США за 35 років. Уряд КНР, починаючи з кінця 70-х років минулого року, розробив покрокові тактичні і стратегічні плани «інноваційного» удосконалення в глобальних масштабах. Постійно зростає доля витрат на дослідження та розробки в державному та приватному інвестуванні – 2,0% ВВП у 2015 році (Україна – 0,7% ВВП, Південна Корея – 4,3% ВВП)

Держави-учасники Європейського Союзу, маючи перед собою мету побудувати конкурентоспроможну економіку, у 2000 році прийняли рішення збільшити витрати на наукові дослідження та розробки до 3% від ВВП.

В Україні також була здійснена спроба законодавчо закріпити рівень бюджетних асигнувань на наукові дослідження. Законом України «Про наукову і науково-технічну діяльність» цей рівень встановлювався в межах від 1,7% до 2,5%, окрім витрат на оборону [13]. На практиці ці витрати жодного разу не перевищили позначки у 0,7%, а в 2013 році становили 0,33% від ВВП [14].

Таблиця 1

Динаміка основних складових ГІІ України 2014–2016 рр.

Показник	2014		2016		2016	
	бал	місце	бал	місце	бал	місце
Інституції	52,9	103	52,3	98	48,7	101
Людський капітал та дослідження	36,6	45	40,4	36	40,8	40
Інфраструктура	27,1	107	26,3	112	32,3	99
Ринковий досвід	45,1	90	43,9	89	42,1	75
Бізнесовий досвід	29,1	87	32,4	78	30,6	73
Вхідний під-індекс (Innovation Input)	38,2	88	39,1	84	38,9	76
Отримані знання і технології	38,2	32	36,4	34	34,1	33
Результати творчої діяльності	30,6	77	31,3	75	31,0	58
Вихідний під-індекс (Innovation Output)	34,4	46	39,9	47	32,5	40
Індекс ефективності інновацій	0,9	14	0,9	15	0,82	12
Глобальний інноваційний індекс	36,3	63	36,5	64	35,7	56

Складено автором. Джерело: [10]

Тому актуальним для економічного розвитку України необхідний інноваційний прорив. у даному контексті важливою задачею уряду України є розробка середньо- та довгострокових стратегій інноваційного розвитку.

Зважаючи на тенденції розвитку світової економіки та останні події на світовій політичній арені та в Україні, зокрема, як ніколи актуально постає питання реформування системи державного управління з метою створення умов для розробки та впровадження нових технологій та інноваційних продуктів. Крім того, не менш важливим є ефективне управління створенням та використанням інтелектуальних ресурсів на рівні самих підприємств з метою забезпечення їх інноваційного розвитку.

Лише помінявши відношення до науки від сприйняття її, як витратної галузі до визнання науково-технічної діяльності, як основного джерела економічного і соціального зростання регіонів та країни загалом можливо сподіватися на завоювання нашою країною достойного місця у глобальному світогосподарському розвитку. Тому основну увагу органів влади потрібно зосередити на всебічному стимулюванні нарощення науково-технічного потенціалу. Особливого значення набувають характер і структура взаємодії науки, освіти, фінансування, державної політики та промисловості.

Для потреб інноваційного розвитку країни надзвичайно важливу роль відіграють освіта та наука, які є конструктивною ланкою в системі трьох головних складових інноваційної економіки «наука – освіта – виробництво». У такому поєднанні освітній потенціал виступає одночасно, як джерело поповнення науки кадрами і як головний фактор оволодіння робочою силою сучасними знаннями, необхідними для забезпечення економічного, соціального і культурного розвитку суспільства на основі використання передових досягнень науки, технологій, інновацій. При цьому необхідно врахувати, що для ефективної реалізації наукою своєї інноваційної функції, тобто для створення комерційно завершених інновацій, фінансування ВВП має бути не нижчим 1,7% ВВП. Критичний рівень, необхідний для виживання науки – це 0,9%, тільки після цього порогу починається економічний ефект від науки [15].

Для України проблема полягає не тільки в необхідності збільшення інвестицій у науку (середній рівень у світі – 2% ВВП), а й у забезпеченні більш раціональної структури диверсифікації джерел фінансування наукової діяльності та ефективної віддачі від вкладень у науку. Визначення і активна реалізація пріоритетів інноваційного розвитку України повинні базуватися на світових стратегічних критеріях і механізмах підвищення конкурентоспроможності економіки на світовому і внутрішньому ринках. Ці завдання

мають вирішуватися системно і одночасно освітою, наукою, підприємництвом.

Ефективність функціонування інноваційних систем потребує не тільки високих витрат на наукову та освітню діяльність, а й інституційних умов, серед яких учені, переважно, виділяють конкурентоспроможний підприємницький сектор.

Управління інноваційною діяльністю підприємства відноситься до розряду найбільш складних завдань сучасного менеджменту, вирішення яких вимагає формування специфічних підходів до управління, які сприяють створенню і продуктивному застосуванню інновацій на підприємстві. Серед завдань, які виникають перед менеджментом підприємства при здійсненні інноваційної діяльності – формування та реалізація науково-технічної політики, узгодженої з вимогами інноваційної економіки, систематичне проведення прогностно-аналітичних робіт в інноваційній сфері, відбір та реалізація нових технологій, орієнтованих на досягнення цілей інноваційного розвитку.

Вирішення цих завдань потребує посилення ролі стратегії інноваційного розвитку промислових підприємств шляхом включення до складу корпоративних стратегій інноваційного напрямку розвитку. Формування механізму управління інноваційною діяльністю має передбачати виокремлення його, як самостійного виду управлінської діяльності та побудови відповідні організаційні структури. Переміщення управління освоєнням нових технологій, техніки з виробничо-господарського і функціонального рівнів на корпоративний підвищить роль інноваційної діяльності в загальній системі управління підприємством та стане основою сучасної концепції інноваційного розвитку господарюючих суб'єктів.

Висновки з проведеного дослідження. Узагальнюючи вищезазначене, слід відзначити, що реалізація курсу України на економічне зростання можливе за умови використання механізмів функціонування сучасної національної інноваційної системи та інноваційного розвитку. Удосконалення організаційно-економічного механізму управління інноваціями має сприяти інтенсивному розвитку ринкової економіки, забезпечувати прискорення впровадження у виробництво останніх досягнень науки і техніки, повніше задовольняти споживачів у високоякісній та конкурентоздатній продукції і послугах. Український бізнес отримав доступ до європейських ринків, але, щоб скористатися їх перевагами повною мірою, українським виробникам необхідно адаптуватися. Ті підприємства, які у своїй діяльності роблять акцент на інноваційний розвиток досягають довгострокового успіху. Адже створення та реалізація принципово нової продукції відіграє вирішальну роль у посиленні конкурентних позицій товаровиробників на світових ринках.

БІБЛІОГРАФІЧНИЙ СПИСОК:

1. Трифилова А. А. Оценка эффективности инновационного развития предприятия / А. А. Трифилова. – М.: Финансы и статистика, 2005. – 304 с.
2. Багриновский К. А. Основные направления совершенствования инфраструктуры инновационной деятельности / К. А. Багриновский // Экономика и математические методы. – 2007. – № 4. – С. 63–71.
3. Бубенко П. Т. Інституційна динаміка просторової організації економічного розвитку: [монографія] / П. Т. Бубенко. – Харків: ХНАМГ, 2008. – 295 с.
4. Геєць В. М. Інноваційні перспективи України / В. М. Геєць, В. П. Семиноженко. – Х.: Константа, 2006. – 272 с.
5. Князевич А. Глобальний інноваційний індекс – оцінка інноваційного потенціалу України / А. Князевич // Вісник ТНЕУ. – № 2. – 2013. – С. 142–148.
6. Офіційний сайт Державної служби статистики України. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.ukrstat.gov.ua>
7. Статистичний щорічник України за 2015 рік / за ред. І. М. Жук. – Київ: Державна служба статистики України, 2016. – 574 с.
8. Статистичний збірник «Промисловість України у 2011–2015 роках» / за ред. І. С. Петренко. Київ: Державна служба статистики України, 2016. – 381 с.
9. Офіційний сайт Економічного дискусійного клубу [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://edclub.com.ua/analitika/pozyciya-ukrayiny-v-reytingu-krayin-svitu-za-indeksom-globalnoyi-konkurentospromozhnosti-1>
10. Global Innovation Index – 2016 [Electronic resource]. – Access mode: <http://www.globalinnovationindex.org>
11. Лігоненко Л. Оцінка інноваційності економіки України в міждержавних рейтингах / Л. Лігоненко // Вісник КНТЕУ. – 2012. – № 3. – С. 5–22.
12. Федулова Л. І. Україна в міжнародних рейтингових оцінках: чинник інноваційно-технологічного розвитку / Л. І. Федулова // Актуальні проблеми економіки. – 2009. – № 5. – С. 39–53.
13. Закон України «Про наукову і науково-технічну діяльність» [Електронний ресурс]. – Режим доступу: zakon.rada.gov.ua
14. Наукова та інноваційна діяльність в Україні. Збірник Держкомстат України. Офіц. вид. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.ukrstat.gov.ua/>
15. Стан та законодавче забезпечення фінансування наукової та науково-технічної діяльності [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.dknii.gov.ua>

REFERENCES:

1. Trifilova A.A. Otsenka effektivnosti innovatsionnoho razvitiya predpriyatiya / A.A. Trifilova. – Moskva: Finansy i statistika, 2005. – 304 s.
2. Bagrinovskiy K.A. Osnovnye napravleniya sovershenstvovaniya infrastruktury innovatsionnoy deyatel'nosti / K.A. Bagrinovskiy // Ekonomika i matematicheskie metody. – 2007. – № 4. – S. 63–71.
3. Bubenko P.T. Instytutciynna dynamika prostorovoyi organizaciy ekonomichnoho rozvytku: [monohrafiya] / P.T. Bubenko. – Kharkiv: KHNAMG, 2008. – 295 s.
4. Heyets' V.M. Innovatsiyni perspektyvy Ukrayiny: [monohrafiya] / V.M. Heyets', V.P. Semynozhenko. – Kharkiv: Konstanta, 2006. – 272 s.
5. Knyazevych A. Globaln Innovationyi index – otsinka Innovatsionoho potentsialu Ukrayiny / A. Knyazevych // Vystnyk TNEY. – № 2. – 2013. – S. 142–148.
6. Ofitsiyni sait Derzhavnoi sluzhby statystyky Ukrainy [Elektronnyy resurs]. – Rezhym dostupu: <http://www.ukrstat.gov.ua>
7. Statystychnyi shchorichnyk Ukrainy za 2015 rik. – Kyiv: Derzhavna sluzhba statystyky Ukrainy, 2016. – 574 s.
8. Statystychnyi shchorichnyk «Promyslovist Ukrainy u 2011–2015 rokakh». – Kyiv: Derzhavna sluzhba statystyky Ukrainy, 2016. – 381 s.
9. Ofitsiyni sait Ekonomichnoho dyskusiynoho klubu [Elektronnyy resurs]. – Rezhym dostupu: <http://edclub.com.ua/analitika/pozyciya-ukrayiny-v-reytingu-krayin-svitu-za-indeksom-globalnoyi-konkurentospromozhnosti-1>
10. Global Innovation Index – 2016 [Electronic resource]. – Access mode: <http://www.globalinnovationindex.org>
11. Lihonenko L. Otsinka innovatsiinosti ekonomiky Ukrainy v mizhderzhavnykh reitynhakh / L. Lihonenko // Visnyk KNTEU – 2012. – № 3. – S. 5–22.
12. Fedulova L.I. Ukraina v mizhnarodnykh reitynhovykh otsinkakh: chynnyk innovatsiino-tekhnologichnoho rozvytku / L. Ifedulova // Aktualni problemy ekonomiky. – 2009. – № 5. – S. 39–53.
13. Zakon Ukrainy «Pro naukovu i naukovo-tekhnitchnu diyalnist» [Elektronnyy resurs]. – Rezhym dostupu: <http://www.zakon.rada.gov.ua>
14. Naukova ta innovatsiynna diyalnist v Ukrainy. Zbirnyk Derzhkomstat Ukrainy [Elektronnyy resurs]. – Rezhym dostupu: <http://www.ukrstat.gov.ua/>
15. Stan ta zakonodavche zabezpechennya finansuvannya naukovoyi i naukovo-tekhnitchnoy diyalnosti [Elektronnyy resurs]. – Rezhym dostupu: <http://www.dknii.gov.ua>

Shepel N.G.

Candidate of Economic Sciences, Associate Professor,
Senior Lecturer at Department of Management of Organizations and Administration,
Dniprovsk State Technical University

Safronova M.O.

Master,
Dniprovsk State Technical University

INNOVATIVE DEVELOPMENT MANAGEMENT OF INDUSTRIAL ENTERPRISES IN UKRAINE

The research of the innovation activity state at enterprises of Ukraine is conducted. It is indicated on the extremely low indices for most of the parameters and the technological lag of Ukrainian industry. It is emphasized that the basis of the building of qualitatively new economic system in Ukraine should be the strengthening of innovative components of economic growth as factors of activation and qualitative improvement of production.

The study of socio-economic indicators of industrial development has shown a significant worsening in recent years.

The main constraining factor in the development of innovation activity at Ukrainian enterprises is connected with the long process of reducing the capital investment index and weak financing of innovative measures.

It is pointed out at the unevenness and imbalance in the development of various components of the national innovation system: all that concerns human resources (education, availability of skilled personnel, labour market, patent activity) lies at a relatively high level; at the same time, the institutional and organizational components, the regulatory environment, and the involvement of companies in innovation processes make a little contribution to innovative development of the economy. It is emphasized on the lack of market infrastructure of innovation development.

It is indicated that in view of the tendencies of world economy's development and the recent events in the world political arena and in Ukraine, in particular, the question of reforming the public administration system has become more urgent than ever before in order to create conditions for the development and introduction of new technologies and innovative products.

Among the tasks that arise before the management of an enterprise at the implementation of innovation activities is the formation and implementation of science and technology policy coordinated with the requirements of the innovative economy, the systematic conducting of predictive-analytical work in the innovation field, selection and implementation of new technologies oriented towards achieving the goals of innovation development.

Formation of management of innovation activities mechanism requires strengthening of the role of the strategy of innovation development of industrial enterprises by enrolling in the corporate strategy of innovation development direction.